

“Ik heb heel wat Amsterdamse gevels gezien”

Van een collega die bijna in een badkamer belandde (ja, de klant stond onder de douche) tot het naar beneden storten van een hangbrug (alle verf over de straat, over de gevel én over Jan). “Geef mij maar Amsterdam”, grapt Jan de Bruin (81). “Ik heb heel wat Amsterdamse gevels gezien tijdens mijn veertigjarige loopbaan als schilder en voorman bij Van Wijk in Utrecht.” In 1998 stopte de toen 58-jarige Jan met werken, maar hij had best langer willen doorgaan.

Jan wilde etaleur worden, dus ging hij naar de schilderschool in Utrecht om het vak te leren. Daar kwam hij, hoe kan het ook anders, in aanraking met schilderen, plamuren en alles wat erbij hoort. Na de opleiding kwam Jan een aantal jongens van school tegen

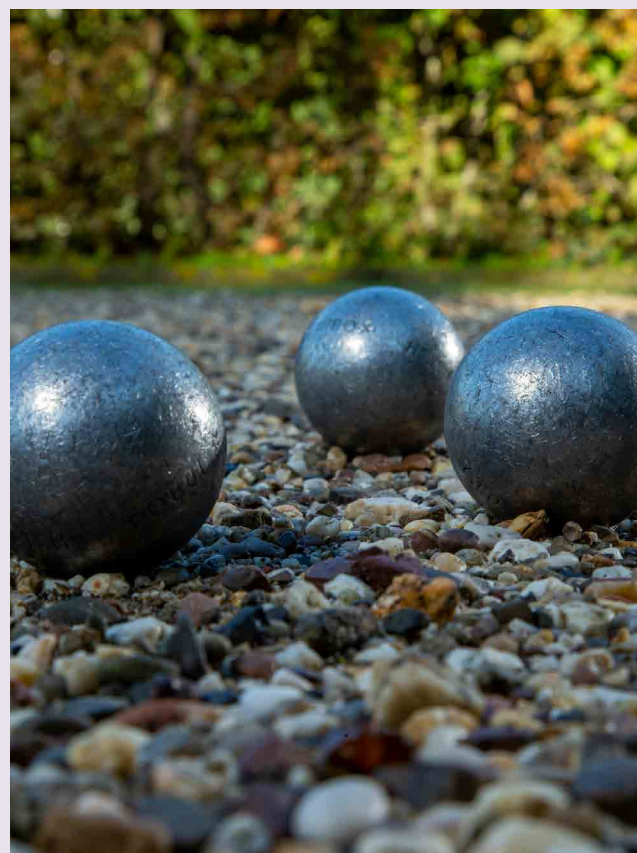
die bij schildersbedrijf Van Wijk werkten. Dat klinkt goed, dacht de toen achttienjarige Jan, waarna hij besloot dezelfde kant op te gaan. Een keuze waar hij nooit spijt van heeft gehad. “Ik heb veertig jaar met plezier bij Van Wijk gewerkt: van 11 augustus 1958 tot 11 augustus 1998. Op mijn 58e ging ik, met lichte tegezin, met de VUT en later met pensioen.”

Doe maar

“Doe maar”, had zijn vrouw Mathilda (77) gezegd toen Jan bij de kaartclub, toevallig van iemand van de FNV, het advies kreeg om met de VUT te gaan. Nu mankeer je nog niks, houden zo. Als er iets met je gebeurt, krijg je nog maar de helft. “Ik wilde eigenlijk nog niet stoppen, voelde me fit en had nooit klachten gehad, maar het was ook een goed moment. Ik had precies veertig jaar gewerkt, dus besloot toch te stoppen.”

Overwinteren in Portugal

Jan blikt terug: “Ik had verwacht dat ik het werk zou missen, maar ik heb me er uiteindelijk snel bij neergelegd en de kwast bijna nooit meer aangeraakt. Toevallig heb ik onlangs de bankjes van de jeu de boules-club opgeknapt, maar verder zie je me niet snel meer klussen.” Jan heeft genoeg andere dingen te doen. Zo paste hij vroeger vaak op zijn drie kleinkinderen, die inmiddels tussen de 18 en 30 jaar oud zijn. “Mathilda werkte toen nog in de bejaardenzorg, maar nu genieten we al een poosje samen van onze vrije tijd. We overwinteren ieder jaar drie maanden in Portugal. Thuis is het ook fijn. Ik speel jeu de boules en we doen veel leuke dingen samen, zoals bootje varen of we pakken een hotelletje in een andere stad.”

Oudhollandse gevels

“In Amsterdam kom ik nooit meer, daar ben ik genoeg geweest”, lacht Jan. Hij blikt terug op een mooie tijd bij Van Wijk in Utrecht. “We hadden vooral klussen voor woningbouwverenigingen in Amsterdam, dus pakte ik iedere dag om 7:00 uur de trein naar de hoofdstad. Ik heb veel mooie Oudhollandse gevels gehad hoor, met van die kopjes en leeuwjes erop. Ook leerde ik afbranden bij verschillende panden in Amsterdam-Noord die door de watersnoodramp onder water hadden gestaan (Waterlandse Vloed, 1916). We knapten alles prachtig op.”

Slimme truc

Het waren onvergetelijke jaren, waarin Jan ook trouwde met Mathilda en ze samen twee zoons kregen. “Op een dag vroeg mijn baas: Waarom koop je geen huis? Ik lachte, want ik had net een auto van mijn laatste spaarcenten gekocht, maar hij meende het. Ga naar de boekhouder, dan regelen we het. We houden gewoon maandelijks een bedrag op je salaris in, totdat je die 16.000 gulden hebt afbetaald. Zo kochten we ons eigen huis in Utrecht en later in IJsselstein. Een slimme truc van mijn baas”, snapte Jan. “Door deze regeling kon ik niet meer weg bij Van Wijk. Maar ik had het reuze naar mijn zin.”

Spannende herinneringen

Jan heeft dan ook genoeg spannende herinneringen. “Die keer dat we binnendoor moesten om aan de achterkant van een woning te komen en mijn collega langs de badkamer liep waar net iemand stond te douchen. Ik heb niks gezien, zweerde hij. Of die keer dat we op een hangbrug stonden en het touw knapte. We hingen op vier hoog, stortten plotseling naar beneden en bleven gelukkig op de eerste verdieping hangen. Alle verf lag over de straat, gevel en ik zat ook van top tot teen onder. Ik heb nooit gerookt, maar toen heb ik van de schrik een sigaretje opgestoken.”

Genieten van de kleine dingen

In 1975 werd Jan voorman. “Veel collega’s waren ouder dan ik, maar vonden het niet erg: Zeg maar wat we moeten doen. Sindsdien schilderde ik zelf minder, maar ik hielp nog steeds graag mee.” En zo bewoog Jan door de jaren heen richting zijn ‘oude dag’. “Als je vijftig bent, denk je niet aan je pensioen. Ik heb geen vetpot, maar we doen het ermee. Ik ben maar gewoon schilder geweest, dus sloof me niet uit met dure spullen. Soms struinen we de hele stad af om te kijken welke winkel het goedkoopste is. Het leven draait niet om geld. We genieten van de kleine dingen, dat is veel meer waard.”

Gepensioneerd schilder Jan de Bruin uit IJsselstein (Utrecht)

- is getrouwd met Mathilda (77)
- werkte bij Van Wijk in Utrecht